

ALEXANDRA MOODY

Rival
DARLING

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Alexandra Moody
Oorspronkelijke titel: *Rival Darling*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Andra Murarasu
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1838 6
ISBN 978 94 027 7514 3 (e-book)
NUR 285
Eerste druk augustus 2025

Originele uitgave verschenen bij Electric Monkey, onderdeel van Farshore, een imprint van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. * en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Violet

Nooit daten met een topsporter. Als het om jongens ging, was dat mijn enige regel, maar blijkbaar lukte het me niet om me daaraan te houden.

‘Jeremy gaat me vermoorden,’ zei ik terwijl ik snel de parkeerplaats overstak met mijn nichtje Mia. Het was de eerste ijshockeywedstrijd van het seizoen en we waren twintig minuten te laat. Ik keek op mijn horloge en vloekte zachtjes – want het was eerder een halfuur.

Maar de klanten bleven die middag maar komen in de koffiezaak, dus we konden niet op tijd weg. Wat ook niet hielp, was dat mijn auto niet wilde starten. Die arme Betty was nog steeds niet gewend aan de kou, na onze recente verhuizing naar Sunshine Hills, Minnesota. Ze protesteerde dan ook al tegen de plotselinge omslag sinds mijn moeder ons hier aan het begin van de zomervakantie dumpte.

Haar kuren werden alleen maar erger toen de winter eenmaal was aangebroken en het was gaan sneeuwen, maar ik kon het haar niet kwalijk nemen, want zelf trok ik die kou ook slecht. We hoorden hier geen van beiden thuis. We hoorden rond te cruisen in de Californische zon in plaats van hier in deze ijskoude hel, waar ik mijn eindexamenjaar ging doorbrengen.

Om dat punt nog maar eens te benadrukken, slipte mijn voet over een stuk ijs, waardoor ik bijna op mijn rug viel. Ik was hier nog minder op mijn plek dan Betty en ik begon me serieus af te vragen of mijn moeder me soms haatte. Ik wist dat ze in Europa haar droombaan had gevonden, maar mij dumpen bij mijn oom in een of ander gat in Minnesota, en dan ook nog in de winter, dat was gewoon wreed.

‘Hij gaat je niet vermoorden,’ zei Mia. ‘Hij zit midden in een

wedstrijd en er is vast heel veel publiek. Hij denkt gewoon dat je daar ergens tussen al die aanbiddende fans van hem zit.’

‘Misschien.’ Jeremy was tegenwoordig alleen nog maar bezig met ijshockey. Ik kon me niet voorstellen dat hij het publiek überhaupt zou afzoeken naar mijn gezicht. Niet als hij een wedstrijd te winnen had. ‘Maar een van de puckchicks die op school de hele tijd achter hem aan zitten zal hem ongetwijfeld melden dat ik te laat was.’

Er zaten veel puckchicks op het prestigieuze Sunshine Hills Prep, maar er was er maar eentje om wie ik me echt zorgen maakte: Heather. Jeremy zei dat ze gewoon vrienden waren, maar ik kreeg het gevoel dat ik haar plannen om zijn ijshockeyvrouw te worden had gedwarsboomd toen ik hier in de zomer kwam opdagen. Ik wist dat ze niet zou aarzelen om hem te melden dat ik het grootste deel van de wedstrijd had gemist.

‘Daar zit hij echt niet mee, hoor. Vooral niet als hij wint.’ Mia bleef proberen me gerust te stellen terwijl ze de zware deuren van het ijshockeystadion openduwde. We waren nog niet binnen of ik merkte meteen tot mijn teleurstelling dat het hier nog steeds ijskoud was. Nou ja, het was natuurlijk ook een ijsbaan, dus wat had ik dan verwacht?

‘Het is zijn eerste wedstrijd van het seizoen en ik heb de helft gemist,’ zei ik. ‘Dan is hij vast teleurgesteld.’ Snel liepen we de hal door, die verlaten was omdat iedereen al op de tribune zat. Het was blijkbaar een spannende wedstrijd, want ik hoorde het publiek uit hun dak gaan. ‘En ik probeer hem te steunen, als zijn vriendin.’

‘Eh, hij heeft geluk dat je überhaupt iets met hem wil, aangezien jij al een strikte “geen topsporter”-regel hebt sinds je doorhad dat er zoiets bestond als jongens.’

‘Ik zei toch, Jeremy is een uitzondering op die regel. Hij lijkt totaal niet op mijn vader...’ Mijn stem viel weg omdat mijn vader wel het laatste was waar ik het over wilde hebben. Niet dat er veel te zeggen viel.

Toen ze studeerde raakte mijn moeder zwanger van een super-

ster in American football en werd ze vervolgens door hem gedumpte. Ze dacht dat hij haar sprookjesprins was, maar hij bleek dus de schurk te zijn uit die verhalen waarmee ouders hun tienerdochters waarschuwen om toch vooral aan anticonceptie te doen. Ik was opgegroeid met de les dat ik jongens met een dodelijke glimlach en sterke rechterarmen nooit moest vertrouwen en dat ik meteen de andere kant op moest rennen als het leven van een jongen om een of andere sport draaide. En ik had mijn moeders advies ook altijd opgevolgd, tot deze zomer.

Jeremy was weliswaar een ijshockeyster op mijn nieuwe school, maar ik had nooit het gevoel gehad dat hij een oppervlakkige, onbetrouwbare topsporter was. Ik was er door de jaren heen genoeg tegengekomen, maar hij was anders.

We hadden elkaar tijdens de vakantie ontmoet in de bibliotheek. Ik was daar naar binnen gerend om te schuilen toen het ineens keihard was gaan regenen en hij bleek er als vrijwilliger te werken op de afdeling met kinderboeken, waar hij voorlas aan kleine kinderen met grote ogen. Ik wist toen nog helemaal niet dat hij een ijshockeyer was, anders zou ik hem nooit een kans hebben gegeven. Maar we voelden ons vanaf het begin tot elkaar aangetrokken en het universum bleef ons die zomer de hele tijd maar samenbrengen. Ik was al helemaal verliefd toen ik erachter kwam dat hij de aanvoerder was van Sunshine Preps ijshockeyteam, de Saints. Ik overtrad mijn eigen regel misschien, maar wie was ik om het lot tegen te spreken?

‘Nou ja, ik mag hopen dat hij niet op je vader lijkt.’ Zoals gewoonlijk klonk Mia niet overtuigd. Ze was een ijshockeygek, dus je zou denken dat ze Jeremy’s grootste fan zou zijn. Maar al sinds ze erachter kwam dat we aan het daten waren had ze me gewaarschuwd.

‘Hij is heel anders dan mijn vader,’ hield ik vol. ‘Jeremy is aardig en lief en attent. Je weet dat ik niks met hem zou willen als dat niet zo was.’

‘Aardig, lief en attent zijn niet de bijvoeglijke naamwoorden die

ik zou gebruiken om Jeremy Hoffman te beschrijven. Weet je zeker dat je die regel van je niet gewoon overboord hebt gegooid omdat je je moeder in de gordijnen wil jagen omdat ze je hier gedumpt heeft?’

‘Ja, ik weet het zeker.’

‘Want je weet dat ik je er niet om zou veroordelen als dat de reden was...’

‘Dat is niet waarom ik iets met hem heb.’

‘Weet je het heel zeker? Want hij kan echt zo’n standaard ijs-hockeyer zijn.’

‘Zo erg is hij niet.’

Mia bleef staan en draaide zich naar me toe.

‘Vi, iedereen op school denkt dat hij over water kan lopen. Man, hij gelooft zélf dat hij over water kan lopen.’

Ja, mijn nichtje had niet bepaald een positief beeld van Jeremy. Ik wist wel dat ze het beste met me voorhad. Ze wist waarom ik alle sportlui al zoveel jaar per se uit de weg had willen gaan.

‘Technisch gezien loopt hij ook over water,’ zei ik. ‘Het is alleen een beetje bevroren...’

Mia rolde met haar ogen, maar schoot toen in de lach. ‘Ik zeg alleen dat je hem niet echt heel goed kent. Jullie zijn pas sinds deze zomer aan het daten.’

Mia had gelijk, maar die paar maanden samen waren wel fantastisch geweest en doordat ik Jeremy had leren kennen leek mijn gedwongen verhuizing naar de andere kant van het land ineens niet zo erg. Maar het was ook weer niet zo dat ik geen idee had waar ze precies op doelde. Sinds de school weer was begonnen had ik absoluut een andere kant van hem gezien, vooral als we met andere mensen waren. Omdat hij de aanvoerder was van het ijs-hockeyteam waren er zoveel mensen die op hem rekenden en naar hem opkeken. Ik kon me niet voorstellen hoe dat moest zijn: het gewicht van de verwachtingen van een hele stad op je schouders voelen. Maar Jeremy was een lieverd. Het duurde gewoon wat langer voordat Mia dat in wilde zien.

‘Nou, als ik nog later binnenkom voor de wedstrijd is mijn relatie

sowieso voorbij. Kom.’ Ik pakte Mia’s hand vast en sleurde haar mee naar de tribune. Toen we eindelijk het ijs zagen, steeg er een luid gejuich op in het publiek. Ik rilde, en niet alleen omdat ik vermoedde dat het buiten misschien zelfs wel wármer was. Ik was gewoon geen fan van ijshockey.

Ik had nog maar één keer eerder een wedstrijd gezien, jaren geleden, maar toen had ik al snel door dat die sport niks voor mij was. Ik snapte totaal niet waarom iemand vrijwillig letterlijk in een vriezer zou willen spelen. Ik kon de puck nooit bijhouden terwijl die over het ijs heen en weer schoot en het spel zelf was zo gewelddadig. De spelers en fans leken nog enthousiaster bij een brute botsing of een gevecht dan als er werd gescoord. En had ik al iets gezegd over de kou?

‘Ik mis de zon.’

Mia lachte en haakte haar arm door de mijne. ‘Je wordt echt nog weleens een ijshockeyfan.’

‘Dat betwijfel ik,’ mopperde ik, maar Mia hoorde me waarschijnlijk niet door het lawaai van de menigte. Het enthousiasme in de arena was zinderend en Jeremy zou vast heel erg genieten van de intense sfeer.

Mia sleurde me mee de tribune op, breed grijnzend naar een paar jongens die hun shirts hadden uitgetrokken en het cijfer drieëntwintig op hun borst hadden geschilderd. Ze knipoogde naar een van hen en twee van de jongens gaven elkaar een elleboogstoot en zwaaiden terug.

‘Ben je hier voor de wedstrijd of voor de *eye candy*?’ vroeg ik.

‘Allebei kan toch ook?’ De ogen van mijn nichtje glinsterden ondeugend en ze veegde een verdwaalde roze haarlok achter haar oor terwijl ze nog eens omkeek naar de topless jongens. Mia kon zo’n flirt zijn en vond het nooit eng om met jongens te praten. Had ik maar de helft van haar zelfvertrouwen. Ik zou echt nooit met Jeremy hebben gepraat als hij niet naar me toe gekomen was.

‘Je bent verschrikkelijk,’ zei ik tegen haar.

‘Weet ik,’ antwoordde ze met een lach. Het geluid was zorgeloos

en aanstekelijk en het verbaasde me dat mensen vaak zeiden dat we dezelfde lach hadden. Want verder waren we totaal verschillend. Vooral qua uiterlijk. Terwijl ik hetzelfde donkerrode haar en dezelfde bleke huid had als mijn moeder was Mia gebruind en blond zoals die van haar. Ik kende mijn tante alleen van foto's die bij oom Luke thuis stonden. Ik had nooit de kans gehad om haar te ontmoeten omdat ze was overleden toen Mia en ik allebei nog maar een baby waren. Dat was natuurlijk nog iets wat we gemeen hadden: we waren allebei opgegroeid met maar één ouder.

Toen we eindelijk vrije plaatsen hadden gevonden, richtte ik mijn aandacht op de wedstrijd en ging op zoek naar Jeremy. De spelers zoefden zo snel over het ijs en hun gezichten gingen grotendeels schuil achter hun helmen, dus het was bijna onmogelijk om ze van elkaar te onderscheiden. Sunshine Prep droeg een wit met goudkleurig tenue, dus ik was in de war toen ik zag dat het ene team zwart en het andere rood droeg. Ik was nog nooit naar een Saints-wedstrijd geweest, dus ik vroeg me af of Jeremy's team misschien in een ander tenue speelde.

Ik werd losgeschud uit mijn gedachten toen twee spelers met een luide smak tegen elkaar botsten, waardoor het publiek uit zijn dak ging. Een van de spelers vloog door de lucht, maar de andere bleef staan. Hij droeg nummer drieëntwintig en ik keek om naar de shirtloze fans die helemaal uitzinnig waren. Dit was duidelijk hun favoriete speler en het duurde niet lang voordat ik doorhad waarom. Terwijl zijn tegenstander aan zijn voeten lag, ging nummer drieëntwintig ervandoor. Hij gleed moeiteloos over het ijs, tussen zijn tegenspelers door zigzaggend alsof ze niet bestonden. Ik wist dat hij in een adembenemend tempo schaatste, maar het voelde op de een of andere manier alsof alles in slow motion gebeurde en het gebrul van het publiek om me heen leek te verstommen. Hoewel ik een bloedhekel had aan ijshockey moest ik toegeven dat deze jongen indrukwekkend was.

Alsof hij mijn inschatting wilde bevestigen, ontweek nummer drieëntwintig een laatste verdediger en schoof de puck langs de

keeper. De sirene achter het net loeide en de fans om ons heen schreeuwden. Ze konden geen genoeg krijgen van deze jongen. Zelfs ik kon mijn ogen niet van hem afhouden.

‘Eh, Violet?’

‘Ja?’ Mia’s toon klonk zo dringend dat ik mijn blik even afwendde van het spel om haar aan te kijken.

‘Hoe laat zei je dat Jeremy’s wedstrijd begon?’

‘Om drie uur. Hoezo?’

‘Dat kan niet kloppen.’

‘Waar heb je het over?’

‘Nou, het spijt me voor je, maar we zijn niet bij de Saints. Dit is een wedstrijd van de Devils.’

‘Wat?’ Ik keek snel naar het scorebord en schrok me rot toen ik de twee teamnamen las. Mia had gelijk. We waren niet bij een wedstrijd van Sunshine Prep. In plaats daarvan waren we per ongeluk komen kijken naar hun grootste rivalen, de Ransom Devils.

‘Dat kan niet kloppen,’ mompelde ik. Ik woonde nog maar een paar maanden in Sunshine Hills, maar ik had al alles gehoord over Ransom, de stad aan de overkant van de rivier. Terwijl Sunshine Hills vol stond met grote imposante herenhuizen, golfbanen en countryclubs was Ransom een industriële stad, meer voor arbeiders. Ransom High en Sunshine Hills Prep waren al net zo verschillend. De rivaliteit tussen de twee scholen zat heel diep en dat had invloed op bijna alles waar ze allebei aan deelnamen. Maar al helemaal op ijshockey.

‘Weet je zeker dat de wedstrijd om drie uur begon?’ zei Mia.

‘Eh, ja, dat dacht ik.’

‘Zijn we dan soms op de verkeerde plek?’

Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn om het bericht te checken dat Jeremy me gisteravond had gestuurd met de details. Ik sliep nog half toen ik het las, maar ik was er zeker van dat ik me niet vergist had in de tijd en de locatie.

Maar ik had zijn bericht nog niet geopend of ik begon te vloeken. ‘Zijn wedstrijd was om één uur, Mia. We hebben hem gemist...’ En

Jeremy had me sindsdien nog niet geappt, wat absoluut een slecht teken was.

‘Het was gewoon een vergissing, Vi. Hij snapt het heus wel.’

Er klonk weer een smak en we keken weer naar het ijs, waar nummer drieëntwintig een speler tegen de boarding om de baan had geknald. Hij bleef een paar seconden over zijn onfortuinlijke tegenstander heen gebogen staan en staarde hem aan. Deze gast leek meer plezier te hebben in het inbeuken op andere spelers dan in het spel zelf.

Veel tijd om te genieten van zijn agressieve vertoning had hij niet, want hij werd meteen klemgereden door een boze groep spelers van de tegenpartij. Zijn teamgenoten schoten hem vervolgens te hulp en de scheidsrechters begonnen verwoed te fluiten en met hun armen te zwaaien om een eind te maken aan de knokpartij.

Mia begon haar gezicht koelte toe te wapperen. ‘Oe, heet, zeg.’

Ik duwde met mijn schouder tegen de hare. ‘Je hebt duidelijk te lang in de kou geleefd,’ zei ik. ‘Je bent een beetje aan het doordraaien.’

‘Wat nou?’ protesteerde ze. ‘Ik vind het gewoon lekker als ze een beetje agressief worden.’

‘Eh, Mia, hebben we het nog wel over ijshockey?’

‘Ja tuurlijk!’ Ze drukte haar hand op haar borst en speelde dat ze geschokt was, waarna ze met haar hand naar de menigte om ons heen gebaarde, die nog harder begonnen te juichen, terwijl de scheidsrechters de grootste moeite hadden om een einde te maken aan de commotie op het ijs. ‘En ik ben niet de enige die het leuk vindt.’

Ik kon alleen maar zuchten. Ik had echt geen idee hoe dit allemaal werkte.

‘Arme Violet, toch, dat je het al die tijd zonder ijshockey hebt moeten doen,’ ging Mia verder. ‘En wat moet je toch nog veel leren over het leven in Sunshine Hills. Maar het geeft niks, we leren het je wel.’ Ze sloeg een arm om mijn schouder en richtte haar aandacht toen weer op het spel. De vechtpartij was eindelijk voorbij en nummer drieëntwintig liep van het ijs af.

‘Over agressief en lekker gesproken,’ zei Mia. ‘Dat is er een van

de Darling Devils. Hij gaat naar de strafbank voor de klap waarmee dat gevecht net begon.'

'De wie?'

'De Darling Devils. Je weet wel, de broertjes Darling,' zei ze alsof dat algemeen bekend was.

'En wie zijn dat precies?'

'Heb je echt nog nooit van ze gehoord?'

'Anders zou ik het niet vragen.'

'Nouhou...' Mia rekte het woord uit en ik zag wel dat ze het me maar al te graag wilde uitleggen. 'De Darling-broers zijn drie van de beste spelers van de staat. Ze komen uit voor de Ransom Devils en ze zijn dodelijk.' Op iets zachtere toon en nog steeds met fonkelende ogen van opwinding vervolgde ze: 'En dan heb ik het niet alleen over ijshockey. Ze hebben ook een behoorlijk slechte reputatie buiten het ijs. Er gaan veel verhalen rond over die jongens.'

Ik keek fronsend naar de speler van de Devils die net het hok met de strafbank in was gelopen. Ik kon nog net de naam 'Darling' zien op de achterkant van zijn shirt.

'Die daar is Reed Darling,' zei Mia met een knikje. 'Hij is de aanvoerder van de Ransom Devils. Hij is voorbestemd om prof te worden in de NHL, maar mensen zeggen dat hij buiten het ijs een nog veel grotere player is.'

'Superleuke jongen, zo te horen,' zei ik sarcastisch.

'Zeker, als *bad boys* je type zijn,' ging Mia verder. 'Ik hoorde dat hij vorig jaar school heeft gemist omdat hij naar de jeugdgevangenis moest.'

'Schattig,' antwoordde ik. 'Zijn moeder is vast heel trots.'

Mia grijnsde. 'Nou, zijn moeder heeft toch wel fraai werk afgeleverd, moet je kijken.' Er speelde een flauwe glimlach op haar gezicht en ze hield haar hoofd schuin terwijl ze op Reed neerkeek. Ondanks het feit dat Mia deze gast duidelijk zag als een gevaarlijke jongen kon ze het niet laten om hem eens goed te bekijken.

'Dat hij nou toevallig zijn ijshockeyshirt mooi opvult maakt hem nog geen lekker ding,' antwoordde ik.

Mia lachte geschokt. ‘Dat zeg je alleen omdat je zijn gezicht nog niet hebt gezien. En hij heeft een litteken in zijn nek, opgelopen bij een ruzie in een kroeg, maar dat draagt alleen maar bij aan zijn ruige, rebelse aantrekkingskracht.’

Ik had eerlijk gezegd niet gedacht dat het zien van Reed Darlings gezicht me op andere gedachten zou brengen. Dit was een jongen die ijshockey speelde en vocht in kroegen. Zo iemand zou ik dus nooit aantrekkelijk vinden.

‘Zijn broers zijn net zo erg,’ voegde Mia eraan toe. ‘Iemand zei dat ze vorig jaar op een feestje een of andere jongen in elkaar hebben geslagen omdat hij naar Reed keek op een manier die ze niet beviel.’

‘Echt?’

‘Jullie hebben het over de Darling-broers, toch?’

We draaiden ons om naar het meisje dat aan de andere kant van Mia zat en zich naar ons toe boog. Ze had duidelijk meegeluisterd naar ons gesprek en stond te popelen om ook een duit in het zakje te doen. ‘Dat was namelijk lang niet alles wat er op dat feest is gebeurd. Het schijnt dat een van de Devils er nadat ze die jongen in elkaar geslagen hebben met zijn vriendin vandoor is gegaan.’

Mia zette grote ogen op en ze draaide zich weer naar mij toe met een zelfvoldane grijns op haar gezicht. ‘Zie je nou wel. Iedereen kent de Darling Devils.’

Ik vond het niet echt prettig om te roddelen over iemand die ik helemaal niet kende, maar zo te horen hadden de Darling-boys hun slechte reputatie volkomen verdiend, dus ik knikte alleen maar naar mijn nichtje. Bovendien had ik geen tijd om me druk te maken over wat die ontaarde ijshockeysers graag deden in hun vrije tijd. Ik had op dat moment wel wat anders aan mijn hoofd. ‘Ik moet Jeremy bellen en vragen hoe zijn wedstrijd ging.’

‘Maar ik heb je nog lang niet alles verteld over de Darling Devils. In de tweede heeft Reed een keer-’

Ik wuifde haar weg. ‘Dat vertel je maar een andere keer.’

‘Kom op, Violet,’ zei Mia pruilend. ‘Kunnen we niet gewoon blijven om de wedstrijd af te kijken?’

Ik slaakte een zucht. ‘Blijf jij maar. Dan zoek ik even een plekje waar het wat rustiger is om Jeremy te bellen. Kom ik daarna wel weer terug.’

‘Ik zou het veel leuker vinden als je bleef en mij je kennis over hete ijshockeyers liet bijschaven,’ zei ze toen ik opstond.

‘Ik heb het gevoel dat je me alleen dingen leert over de gestoorde spelers.’

‘Gestoord lékker zul je bedoelen,’ verbeterde ze me voordat ze zich omdraaide en weer in gesprek ging met het meisje naast haar. Blijkbaar hadden ze nog veel meer te roddelen over die Darling Devils.

Ik liep de tribune af, weg bij het ijs, in de richting van de kraam met merchandise van het team, in de hal. Daar liepen maar een paar mensen rond terwijl alle anderen binnen opgingen in de wedstrijd. Ik haalde mijn telefoon uit mijn zak en belde Jeremy. De telefoon ging twee keer over, waarna ik meteen werd doorgeschakeld naar zijn voicemail.

‘Hm, geen goed teken,’ mompelde ik terwijl ik mijn telefoon liet zakken en een appje begon te tikken. Ik ging op een van de bankjes zitten en probeerde te bedenken wat ik moest zeggen. Het maakte niet uit hoe ik het zei – hij zou hoe dan ook teleurgesteld zijn omdat ik zijn wedstrijd had gemist. Ik bleef maar schrijven en herschrijven, maar ik kon geen goede manier vinden om te zeggen: *Het spijt me, ik ben een vreselijke vriendin.*

Uiteindelijk gaf ik het op en besloot terug te gaan naar Mia. Misschien was het wel makkelijker als ik Jeremy in het echt zou spreken.

Toen ik de arena weer binnenkwam, loeide er een sirene en steeg er een daverend gejuich op dat het gebouw deed trillen op zijn grondvesten. Ik keek omhoog naar het scorebord en zag dat de wedstrijd was afgelopen en dat de Devils gehakt hadden gemaakt van het andere team.

Het publiek stond op en begon te vertrekken. Ze liepen over de tribunes en zwermden naar de uitgang. Ik ging aan de kant staan en wachtte tot Mia voorbijkwam, maar ik zag haar nergens. Pas toen de stroom mensen wegebde kon ik terug naar onze stoelen. Mia zat

nog precies waar ik haar had achtergelaten, lonkend naar de ijshockeys die van het ijs kwamen.

‘Vermaak je je een beetje?’ vroeg ik.

Ze glimlachte opgewekt en sprong op uit haar stoel. ‘Ik probeer een beetje aan mijn lekkere-ijshockeys-fix te komen zolang het nog kan.’

Ik lachte. ‘Bij ons op school vergaap je je anders nooit zo aan de ijshockeys.’

‘Dat is omdat ik al een paar jaar bij ze in de klas zit, dus ik weet dat het zwijnen zijn.’

‘Goh, bedankt.’

‘Je weet best dat ik het niet over Jeremy heb,’ zei ze met een blik die het moeilijk maakte om haar te geloven. ‘Heb je hem al gesproken?’

‘Nee. Ik kreeg zijn voicemail.’

‘Balen,’ antwoordde ze. ‘Nou ja, hij zal vanavond wel op het feest zijn. Je komt toch ook?’

‘Eh...’

‘Violet. Ga nou alsjeblieft niet zeggen dat je van plan bent om thuis te blijven. Het is zaterdagavond!’

‘Ik was het niet van plan,’ zei ik. ‘Maar mijn moeder zei dat ze me misschien vanavond kon bellen.’

‘Violet Sinclair.’ Mia klonk nu heel serieus. ‘Waag het niet om vanavond thuis te blijven om met je móeder te bellen.’ Ze rimpelde haar neus alsof het een belediging was dat ik dat überhaupt overwoog. Ze verzachtte haar toon toen ze verderging. ‘Je moet je eigen leven leiden en niet bij de telefoon gaan zitten wachten op een telefoontje waarvan je weet dat het niet gaat komen.’

Ik had mijn moeder inmiddels al best een tijd niet gesproken. Vanwege het tijdsverschil was laat in de avond het beste tijdstip om haar te pakken te krijgen, maar blijkbaar was ze altijd aan het werk.

‘Misschien dat het deze keer wel lukt...’

Mia schonk me een droevige glimlach. ‘Misschien, ja.’ Ze knikte, maar ik wist dat ze ervan overtuigd was dat ik teleurgesteld ging worden en er alweer een avond voorbij zou gaan zonder een tele-

foontje van mijn moeder. ‘Denk er tenminste even over na. Ik weet zeker dat je moeder het niet erg vindt als je jullie belafsprak naar morgen verzet.’

Ik slaakte een zucht. ‘Oké, ik zal erover nadenken.’

‘Goed.’ Ze keek naar haar telefoon toen die oplichtte. ‘Het is Grant. Hij staat buiten op me te wachten...’

Ik schonk haar een veelbetekenende glimlach.

‘Kijk niet zo,’ zei ze. ‘Je weet best dat we gewoon vrienden zijn.’

‘Gewoon vrienden die met elkaar meerijden naar feestjes?’

‘Nou en?’ zei ze schouderophalend. ‘We bérijden elkaar niet, hoor. En omdat we gewoon vrienden zijn, wil ik hem met alle plezier dumpen als dat jou overhaalt om vanavond te komen...’

‘Ik zei toch dat ik erover na zou denken,’ kreunde ik.

‘Wat betekent dat je niet komt. Zonder jou vind ik er ook niks aan.’ Haar ogen werden wijder en ze liet langzaam haar wimpers fladderen. Ze zag eruit als een puppy die bedelde om restjes. ‘Er wordt gedanst...’ Ze zong de woorden bijna, zo erg deed ze haar best om me over te halen. Ik hield niet echt van feestjes, maar ze wist dat ik een zwak had voor een goede dansvloer.

‘Please...’ Mia gaf niet op.

‘Argh, oké, prima. Ik zie je daar.’

‘Top.’ Ze schonk me een onschuldige glimlach, alsof ze niet net haar zin had doorgedrukt door een dansende wortel voor mijn neus te laten bungelen; heel oneerlijk van haar.

We liepen samen de tribune af. De arena was bijna leeg, maar toen we door de gang liepen die naar de hal leidde, zag ik dat er verderop wat gedoe was. Het was een van de spelers van Ransom. Hij had zijn ijshockeyuitrusting nog aan en werd omringd door een groep meisjes. Hij stond met zijn rug naar me toe en ik kon zijn achternaam en het nummer op zijn shirt zien staan. Het was nummer drieëntwintig. Reed Darling.

Hij was lang, minstens één meter negentig. En ook al droeg hij zijn beschermende pads, je kon duidelijk zien dat hij één bonk spieren was. Nu hij geen helm droeg, zag ik dat hij slordig, donker haar

had. Maar hij stond met zijn gezicht van me weggedraaid en ergens was ik best benieuwd of hij zo knap was als Mia beweerde.

Ze had duidelijk gelijk over zijn reputatie wat meisjes betrof. Hij was nog maar net van het ijs af of ze zwermden al om hem heen. Ik werd een beetje misselijk van hoe ze met elkaar giechelden toen hij iets zei. Hij was precies het soort jongen waar mijn moeder me voor gewaarschuwd had. De reden waarom ik mijn geen-topsporter-regel in het leven had geroepen.

‘Die meisjes maken zich blijkbaar niet al te veel zorgen over zijn slechte reputatie,’ zei ik tegen Mia.

Ze snoof bij wijze van antwoord. ‘Ik snap niet echt waarom je zo verbaasd bent, Vi. Hij is een ijshockeygod, maar hij deugt niet. De meeste jongens zijn misschien als de dood voor hem, maar de meeste meisjes bieden zich aan hem aan op een presenteerblaadje.’

‘Nou, voor zover ik kan zien zijn de ijshockeys van Ransom ook zwijnen.’

Ik dacht dat ik dat zachtjes zei, maar Reed Darling draaide zich om en zijn intens blauwgrijze ogen zochten die van mij. Ik was wel een beetje teleurgesteld toen ik me realiseerde dat Mia weer eens gelijk had. Hij was inderdaad heel erg knap, met opvallende gelaats-trekken en zo’n blik die tot diep in je ziel doordrong, zodat je een beetje naar adem moest happen. Het zou verboden moeten zijn dat iemand er zo perfect uitzag als deze jongen en afgezien van zijn reputatie snapte ik nu wel waarom mensen het zo graag over hem hadden.

Maar de blik die hij me schonk was hard, wat paste bij de strakke lijnen van zijn gezicht, en hij leek me te beoordelen. Er liep een rilling over mijn rug. Ik keek snel weg en sleurde Mia zo snel mogelijk mee naar de hoofduitgang.

We stonden nog niet buiten of ze begon te giechelen. ‘Volgens mij hoorde hij je.’

Ik haalde mijn schouders op en probeerde te kijken alsof dat me niks deed. Wat boeide het dat iemand had gehoorde dat ik hem voor een zwijn uitmaakte? Hij gedroeg zich toch zeker ook als een

zwijn, zoals hij daar met al die meisjes stond te flirten? Door dat knappe uiterlijk van hem leken ze zich totaal geen zorgen te maken over het feit dat hij niet deugde. Blijkbaar was ik even vergeten dat ik me er zelf ook heel even door had laten afleiden.